



Міністерство охорони здоров'я України

Міністерство освіти і науки України

Всеукраїнська громадська організація

«Українська Асоціація Логістики»

Національний фармацевтичний університет

Кафедра управління, економіки та забезпечення

якості у фармацевції

МАТЕРІАЛИ

**VIII науково-практичної internet-конференції з міжнародною участю
«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕВОЇ
ЕКОНОМІКИ ТА ЛОГІСТИКИ»**

(12 листопада)

MATERIALS

of VIII scientific and practical internet-conference

with international participation

**«ACTUAL PROBLEMS OF INDUSTRIAL ECONOMY AND
LOGISTICS DEVELOPMENT»**

(12 november)

Харків

2020

УДК 330.101:615.1:658.7

Редакційна колегія:

Головний редактор: проф. **Посилкіна О.В.**

Члени редакційної колегії: проф. **Літвінова О.В.**, доц. **Лісна А.Г.**

**Реєстр з'їздів, конгресів, симпозіумів та науково-практичних конференцій:
реєстраційне свідоцтво № 393 від 16.09.2020 р.**

Актуальні проблеми розвитку галузевої економіки та логістики: матер. VIII міжнарод. наук.-практ. internet-конференції з міжнар. участю, Харків, 12 листопада 2020 / ред. кол.: О.В. Посилкіна, О.В. Літвінова, А.Г. Лісна. – Харків : НФаУ, 2020. – 314 с.

Actual problems of industrial economy and logistics development: materials of VIII scientific and practical internet-conference with international participation. November 12, 2020 / ed. board. : O.V. Posilkina, O.V. Litvinova, A.G. Lisna. Kharkiv : NUPh, 2020. – 314 p.

Збірник містить матеріали VIII науково-практичної конференції: обговорення наукових та практичних проблем активізації соціально-економічних процесів на рівні галузі, у т.ч. фармацевтичної, розвитку логістичного потенціалу на макро-, мезо- та мікрорівнях національної економіки, актуальних проблем управління якістю та виробництвом у фармації, формування професійних компетентностей майбутніх фахівців та ін., із залученням вчених, фахівців-практиків, викладачів навчальних закладів та дослідників, докторантів, аспірантів, підприємців із України, Республіки Казахстан, Польщі.

Матеріали подаються мовою оригіналу

За достовірність матеріалів відповідальність несуть автори

Дудка К. М., Назаркіна В.М., Тимофєєв С.В.

Національний фармацевтичний університет, м. Харків

Обґрунтування напрямків удосконалення державної політики в сфері охорони здоров'я та фармацевтичного забезпечення

economica@niph.edu.ua

Відповідно до статті 13 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» від 19.11.1992 р. № 2801-ХІІ основу державної політики охорони здоров'я (далі – ОЗ) формує Верховна Рада шляхом закріплення конституційних і законодавчих засад ОЗ, визначення її мети, головних завдань, напрямів, принципів і пріоритетів, встановлення нормативів і обсягів бюджетного фінансування, створення системи відповідних кредитно-фінансових, податкових, митних та інших регуляторів, затвердження загальнодержавних програм ОЗ. Складовою частиною державної політики ОЗ в Україні є місцеві і регіональні комплексні та цільові програми, що формуються органами місцевого самоврядування та відображають специфічні потреби ОЗ населення, яке проживає на відповідних територіях. Реалізація держ. політики ОЗ покладається на органи виконавчої влади. Так, Кабмін України організує розробку та здійснення державних цільових програм, створює економічні, правові та організаційні механізми, що стимулюють ефективну діяльність в сфері ОЗ, забезпечує розвиток мережі ЗОЗ, укладає міжурядові угоди і координує міжнародне співробітництво з питань ОЗ, а також в межах своєї компетенції здійснює інші повноваження, покладені на органи виконавчої влади в сфері ОЗ. Міністерства, інші ЦОВВ в межах своєї компетенції розробляють програми і прогнози в сфері ОЗ, визначають єдині науково обґрунтовані державні стандарти, критерії та вимоги, що мають сприяти ОЗ населення, здійснюють держ. контроль і нагляд та іншу виконавчо-розпорядчу діяльність в сфері ОЗ. Місцеві державні адміністрації, а також органи місцевого самоврядування реалізують держ. політику у сфері ОЗ в межах своїх повноважень. Виконавчі органи сільських, селищних, міських рад здійснюють управління комунальними ЗОЗ, організацію їх матеріально-технічного, кадрового та фінансового забезпечення відповідно до закону.

В процесі формування державної політики ОЗ необхідно спиратися на ряд загальноприйнятих документів, керівництв і принципів. Серед них:

Алма-Атинська декларація ВООЗ з первинної медико-санітарної допомоги від 12.09.1978 р., що вказує на необхідність здійснення негайних заходів з боку всіх урядів, усіх працівників у сфері ОЗ та всієї світової громадськості з метою охорони та зміцнення здоров'я всіх народів світу. Первинна медико-санітарна допомога має бути доступна всім.

Оттавська хартія зі зміцнення здоров'я (21.11.1986 р.), основні тези та положення стали програмними для світової спільноти щодо діяльності у сфері поліпшення здоров'я населення. Хартія визначила 5 основних напрямів: сприяння запровадженню політики ОЗ; створення сприятливих природних і соціальних середовищ; розвиток активності громад і організацій; розвиток персональних навичок здорового способу життя; переорієнтація пріоритетів системи ОЗ.

Міжнародні медико-санітарні правила (ММСП) (2005 р.) – це угода між 196 країнами, спрямована на співпрацю заради глобальної ОЗ, основною метою ММСП є «запобігання, захист, контроль і реагування на загрози здоров'ю, що мають міжнародне значення, способами та методами пропорційними ризиками для здоров'я та обмеженими ними, та які уникають зайвих втручань у міжнародну торгівлю».

Політична декларація Ріо-де-Жанейро щодо соціальних детермінантів здоров'я була прийнята 21.10.2011 р., вона висловлює глобальну політичну прихильність до впровадження підходу щодо зменшення нерівності у сфері ОЗ. Декларація мала сприяти нарощенню імпульсу в країнах для розробки спеціальних національних планів дій і стратегій.

Резолюція Генеральної Асамблеї ООН з профілактики та контролю за неінфекційними хворобами (2011 р.) спрямована на мобілізацію зобов'язань для протистояння світовій загрозі, спричиненій чотирма «глобально важливими» неінфекційними захворюваннями

(серцево-судинними, раком, діабетом і хронічними респіраторними) та пов'язаними з ними факторами ризику: вживання тютюну, нездорове харчування, недостатня фізична активність і вживання алкоголю.

Європейська політика в інтересах здоров'я та добробуту «Здоров'я-2020», прийнята у 2012 р., спрямована на зміцнення здоров'я та добробуту, орієнтована на цінності та докази, що дозволяє використовувати стратегічний підхід до досягнення цієї мети. Політика «Здоров'я-2020» наголошує на потребі залучення політиків, професіоналів і представників громадянського суспільства для зміцнення здоров'я та зменшення нерівностей у сфері ОЗ в рамках застосування підходу залучення всього суспільства та загальноурядового підходу.

Європейський план дій з посилення потенціалу та послуг громадського здоров'я (2012 р.) та відповідна резолюція. Ці документи є основними компонентами нової Європейської політики в інтересах здоров'я та добробуту «Здоров'я-2020».

Гельсінська заява щодо здоров'я у всіх політиках (2013 р.)

План дій щодо профілактики та контролю за неінфекційними захворюваннями в Європейському регіоні ВООЗ на 2016–2025 рр. є продовженням та оновленням попереднього плану. Він зосереджується на досягненні регіональних і глобальних цілей щодо скорочення передчасної смертності, зменшення тягаря захворювань, поліпшення якості життя та вирівнювання показників очікуваної тривалості здорового життя. У ньому відображені основи політики «Здоров'я-2020», результати нарад ООН на високому рівні з питань неінфекційних захворювань (2011, 2014 р.) і значення прийнятих Цілей сталого розвитку.

Цілі сталого розвитку (Глобальні цілі) – ключові напрями розвитку країн, ухвалені на Саміті ООН зі сталого розвитку 2015 р. Вони замінили Цілі розвитку тисячоліття, термін яких закінчився у 2015 р. ЦСР ухвалені на період до 2030 р. і нараховують 17 глобальних цілей та 169 завдань. Офіційний документ (резолюція) Ген. Асамблеї ООН називається «Перетворення нашого світу: порядок денний у галузі сталого розвитку на період до 2030 р.»; прийнятий 25.09.2015 р. Так, ціль №3 «Міцне здоров'я та благополуччя» спрямована на забезпечення здорового способу життя та сприяння благополуччя для всіх у будь-якому віці. Третя ціль має 17 під-цілей і тісно пов'язана із іншими цілями.

До основних напрямів, за якими повинна формуватися державна та підпорядковані їй регіональні й місцеві політики, відносять наступні:

1. Епідагляд і оцінювання стану здоров'я та добробуту населення.
2. Моніторинг і реагування на небезпеки для здоров'я та надзвичайні ситуації.
3. Захист здоров'я, гарантування безпеки довкілля, праці та безпечності харчових продуктів.
4. Зміцнення здоров'я, вплив на соціальні детермінанти та скорочення нерівності за показниками здоров'я.
5. Профілактика хвороб, раннє їх виявлення.
6. Забезпечення стратегічного управління в інтересах здоров'я та добробуту.
7. Забезпечення сфери громадського здоров'я кваліфікованими кадрами в достатній кількості.
8. Забезпечення функціонування організаційних структур і фінансування.
9. Інформаційно-роз'яснювальна діяльність (адвокація), комунікація та соціальна мобілізація в інтересах здоров'я.
10. Сприяння розвитку наукових досліджень у сфері громадського здоров'я для наукового обґрунтування політик і практичних втручань.

Література

1. Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» від 19.11.1992 р. № 2801-ХІІ

2. Операційний посібник «Розробка та фінансування регіональних і місцевих програм громадського здоров'я» / В. Ляшко, Н. Півень, М. Брага та ін. Центр громадського здоров'я МОЗ України, 2019. – 62 с.